

„Creștinismul nu e un drum cu stâlpi pe care să scrie „la dreapta” sau „la stânga”. ”

- Mircea Vulcănescu

NAȚIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 742
10 - 16 septembrie 2025

Între operațiunea specială (militară) a „dușmanului dușmanului meu” și cea economică a „prietenului prietenului meu”...

Cezar Adonis
Mihalache

În stabilirea raporturilor de putere, între cei mari, a forței economico-militare, a influenței geopolitice, nu există, evident, principii reale de decizie și acțiune de forma „prietenul prietenului meu” și nici măcar a interesului de acțiune legitimat de logica justificată a acțiunii după principiul „dușmanul dușmanului meu”... Nu există nici măcar ca decizii conjuncturale, ori, poate, cel mult, logistico-punctuale... Al unui „acum” ce devine rapid „cândva” și un „acolo” ce devine „oriunde și (totuși) nicăieri”... Pentru că lucrurile sunt într-o dinamică în care totul se derulează pe nevăzute și, adesea chiar, neintuite căi, și nu doar pentru toți ceilalți, ci și pentru actorii principali, fiind vorba de o filosofie a tablei de șah mondiale definită într-un deloc enigmatic, din perspectiva logicii de acțiune geo-strategică, de schimbarea continuă... În rest, poveștile cu „alianțe”, „coalități”, „fraternități” între cei mari, cu acțiunile comune pentru a-l sabota pe următorul intrus (de) pe podiumul celor „mari” sunt doar perdele de fum și fumi-gene, la rândul lor create pentru a masca operațiunile „sub steag fals”, pentru a deruta și desființa, ca intenții de poziționare, pe ceilalți... Iar din această perspectivă, de acțiune și impunere la nivelul puterilor cu adevărat mari, rămâne doar ca o chestiune de timp momentul punerii acelei mari întrebări privind războiul declanșat de Rusia: care a fost esența acelei decizii?... De atunci, dar, nu din perspectivă conjuncturală, ci într-o cadență mult mai scurtă a deciziilor, cel mult dintr-o abordare punctual-logistică... O întrebare ce va viza rolul celui alt actor din acțiunea specială a Moscovei... Cel ce a acționat, probabil, fie sub steag fals, fie prin intruziune pentru a determina Moscova să ia o decizie ce i se va putea dovedi nefastă, nu pentru statutul ei de forță

militară în raport cu Ucraina, ci pentru poziția ca forță și putere militară pe scena celor mari...

În fond, încă de la momentul invaziei declanșate de Moscova a fost ușor intuibilă o posibilă influență din umbră a celui mai interesat actor dornic să vadă Rusia împinsă de pe locul ei din ierarhia marilor puteri... (O ierarhie oricum susceptibilă a fi întotdeauna subiectivă, fiind bazată totmai pe ceea ce se intuiește decât pe raportul de forțe și putere economică afișate de actorii lumii)... Iar recentă demonstrația „de forță” a Chinei, ca defilare militară (deocamdată), vine să

așeze cumva piesele unei table de șah devenită tot mai mică pentru poftele și pretențiile jucătorilor... Ba, chiar într-un sens care nu mai lasă loc de interpretări... Desigur, va rămâne pe mai departe o prezumție de speculație... Întotdeauna... Dar, privind „la rece”, nu putem să nu subliniem totmai beneficiarul real al situației actuale de haos politico-economic și militar: China... Și, poate de aceea, avem și recenta poziționare dură a „unchiului Sam”, care a cerut Uniunii Europene să nu mai cumpere petrol și gaze (în mod tot mai clar, rusești) din China, ba, mai mult, să-și revizuiască afacerile comerciale cu China. Totul sub justificare rațională de a nu mai sprijini (indirect) totmai mașinăria de război a Moscovei... Dar, ca logică de acțiune, vorbim, de fapt, despre înfrânarea totmai a unui vulcan ce stă să irumpă..

Un avertisment pe care Statele Unite nu l-ar fi lansat (probabil, pentru că au mai existat „erori de

analiză”) dacă nu ar fi avut informațiile necesare pentru a stabili (dacă) și cât a fost mâna Moscovei în luarea deciziei de incursiune militară în Ucraina și cât a... lancu! În fața tuturor Beijingului?!... Care a profitat poate tocmai de susceptibila încadrare a acțiunilor sale ca prietenă a Rusiei tat pentru jucării! Căci, 10 pentru a acționa în propriul interes de impunere... Și care legenda din timpul vieții care a jucat, în paralel, și a devenit o legendă nemuricartea prieteniei cu o toare. Este eroul națiunii, Europă năucită politic de iubit până la capăt de români necunoscuta evoluției sale și trădat de străini. Există economice de mâine, punct-teorii false care vehiculează tând, dar fără a juca și în spațiul public că Avram cartea amicitiei cu „unchiul lancu a murit nebun și trădat Sam”, cam aceleași lucruri de moți! Teza nebuniei lui și în raport cu economia Avram lancu a fost lansată Statelor Unite... De data

aceasta, prin inserția și nebun”, retragerea din prim pomparea unei logistici fi-nanciaro-economice... Și prin munți și sate, fiind parte da, va rămâne de văzut a propriei strategii, perfect care a fost jocul Beijingului logice din toate punctele de și într-o altă operațiune vedere. ra conștient că el nu masivă anterioară!... O putea fi decât ori cu sabia în operațiune financiaro-mână în fruntea unei oștiri, bancară specială, care a ori aflat în taină, cale de mizdruncinat din temelii joc nu exista. Avram lancu economia americană și a in-nu putea deveni un simplu fectat-o și pe cea slujbaş, care fuge dimineața europeană. Și poate că la serviciu, un om oarecare noua direcție de acțiune cu o viață „călduță”. impusă în Europa de UE va A considerat atunci, fi dată de mutarea acțiunii în acea perioadă de după totmai pe prietena revoluție, că sabia lui scoasă dușmanului actual al Uniui-din nou din teacă ar fi atras nii.. În fond, o dinamică a asupra poporul român o și unui „a fi” devenit rapid „a mai mare prigoană din fost”, ce va caracteriza tot partea Imperiului, punându-mai mult jocurile, pozițiile, și astfel propriul neam într-un atitudinile și chiar intențiile pericol de moarte, fapt ilus-geo-strategice (tot mai ego-trat în modul cel mai clar cu centriste) ale marilor puteri de mâine...

Ridicați-l pe Avram lancu! În fața tuturor străinilor ce vor a ne cumpăra!

Mihai
Tîrnoveanu

Ridicați-l pe Avram lancu! În fața tuturor străinilor ce vor a ne cumpăra, avem biruința demnității: Noi nu ne-am lupsale ca prietenă a Rusiei tat pentru jucării! Căci, 10 septembrie 1872 este ziua în care legenda din timpul vieții care a jucat, în paralel, și a devenit o legendă nemuricartea prieteniei cu o toare. Este eroul națiunii, Europă năucită politic de iubit până la capăt de români necunoscuta evoluției sale și trădat de străini. Există economice de mâine, punct-teorii false care vehiculează tând, dar fără a juca și în spațiul public că Avram cartea amicitiei cu „unchiul lancu a murit nebun și trădat Sam”, cam aceleași lucruri de moți! Teza nebuniei lui și în raport cu economia Avram lancu a fost lansată Statelor Unite... De data de presa austriacă si maghiară a vremii respective, fiind folosită pentru discreditarea eroului care s-a încăpățânat românește până la finalul vieții să nu cedeze idealul național în fața un-gurilor și a imperiului austriac, fiind hăituit, chiar și arestat la un moment dat, dar și „ofertat” în același timp, cu diverse funcții (pe care le-a refuzat) de oficialii Curții de la Viena.

Nu a hălăduit „de și nebun”, retragerea din prim plan, inclusiv peregrinările lui nanciaro-economice... Și prin munți și sate, fiind parte da, va rămâne de văzut a propriei strategii, perfect care a fost jocul Beijingului logice din toate punctele de și într-o altă operațiune vedere. ra conștient că el nu masivă anterioară!... O putea fi decât ori cu sabia în operațiune financiaro-mână în fruntea unei oștiri, bancară specială, care a ori aflat în taină, cale de mizdruncinat din temelii joc nu exista. Avram lancu economia americană și a in-nu putea deveni un simplu fectat-o și pe cea slujbaş, care fuge dimineața europeană. Și poate că la serviciu, un om oarecare noua direcție de acțiune cu o viață „călduță”. impusă în Europa de UE va A considerat atunci, fi dată de mutarea acțiunii în acea perioadă de după totmai pe prietena revoluție, că sabia lui scoasă dușmanului actual al Uniui-din nou din teacă ar fi atras nii.. În fond, o dinamică a asupra poporul român o și unui „a fi” devenit rapid „a mai mare prigoană din fost”, ce va caracteriza tot partea Imperiului, punându-mai mult jocurile, pozițiile, și astfel propriul neam într-un atitudinile și chiar intențiile pericol de moarte, fapt ilus-geo-strategice (tot mai ego-trat în modul cel mai clar cu centriste) ale marilor puteri de mâine...

Cum aveai să-l vezi pe lancu târguindu-se cu niște birorați austrieci pentru un impozit sau mergând zi de zi la un post imperial bine plătit??? De neimagi-

nat. lancu nu avea revendicări „sindicale”, ci naționale, iar la acea vreme, acestea erau de neconceput.

Varianta „nebuniei” lui a fost contrazisa atât de mărturiile unor contemporani, cât și de scrisorile sale perfect coerente, logice, către cei foarte apropiați. lancu nu a fost abandonat de români, a fost primit cu mare căldură în fiecare casă de moț, adăpostit și pus la masă, cinstit, ca un adevărat Crăișor al Munților. Niciun român nu a avut poarta închisă pentru el și toți i-au respectat decizia de a se afla în taină.

La moartea lui au fost prezenți mii de oameni, desfășurați pe kilometri în sir. L-au purtat pe ultimul drum cu un impresionant sobor de preoți. Destinul său, la fel ca al lui Mihai Eminescu a fost unul atât de mareț încât doar prin simțirea adâncă a Duhului românesc se poate înțelege și doar arareori se poate explica. Nu, Avram lancu nu a murit nebun și nici trădat de ai lui, ci s-a dus la Ceruri ca bun român, un om de arme, un om politic în adevăratul sens al cuvântului, un român străbătut de nădejdea că Națiunea Sa își va putea croi în viitor drumul Dreptății, dovadă fiind chiar testamentul scris clar și coerent cu propria sa mână care nu a strâns niciodată o mână de străin sau trădător. În rest, pentru Mihai Eminescu și Avram lancu există două versuri atât de mari: „Poetul ca și soldatul/nu are viață personală. Viața lui personală este praf și pulbere.”

Trăiască Duhul lui lancu!

„100 de zile”: anticamera iadului...

Zoe
Dantes

Într-o țară normală, cu o democrație funcțională, ne-am fi așteptat să iasă președintele să țină un discurs pentru națiune. Nu l-ați avut. Într-o țară normală, discursul ar fi fost despre națiunea română. Nu a fost! Cum toți știm că Nicu Ușor (speriat de bombe), nu este președintele României decât în contractul de

română care doarme. Bănuiesc că somnul de veci. Toată națiunea e pe năsalie și așteaptă inertă să fie dusă la groapă. Bolo-jean, Țoiu și restul ha-halerelor care se numesc partide aflate la putere stau cu lopețile în mână să îngroape moarta. Zisă și țara. E moartă! Când tu ca neam taci, nu faci decât să fii parte la crimă. Crima nu înseamnă că prejudiciul trebuie să fie neaparat îngropat. Nu! Crima este de

sau să facem artificii literare. Situația disperată în care ne aflăm toți, mai devreme sau mai târziu va cere imperativ soluția disperată. Și va veni. Pentru că altă cale nu există. Și noi toți știm asta. Noi toți trăim în fiecare zi amenințați, certăți, umiliți de vremelnicii și ticăloșii din spatele incapabililor Muc și Bolojan. Să spunem lucrurilor pe nume. Să nu ne mai ascundem după cuvinte goale. Toți știm că cei doi sunt doar o

supune că apără securitatea națională a României. Nu! Nu vă mai apără nimeni. Și asta cred că trebuie să înțelegeți în primul rând. Sunteți lăsați în voia sortii. Soartă care în mod normal ar trebui să fie în mâinile voastre. Chiar și goale! Dar dacă se adună două, trei milioane de oameni, unul lângă altul, veți înțelege ce înseamnă puterea. Reală! Nu cea din bulele de pe rețelele sociale.

neam. Care atunci când pleacă mai scot și o bucată din zidurile deja crăpate. Cam asta este România în iadul ce va să vină. Peste noi toți! Cu „aleșii” ticăloși impuși de străini, pentru străini. Și cu toate haznalele media și ale lor instrumente care mai fac câte o gaură în acoperișul casei numită cândva România Liberă și Suverană. Lângă acest tablou imaginar, vă rog să priviți primirea făcută de Trump

muncă (bănuiesc că există), el a fost spălat azi de doamna de la hazna. Nu aia mov, cu garnizoana din dotare. Sau invers. Ciudat, nu? Garnizoana e cu Bolojan! Astfel a rămas Mucului haznaua eternă a lui Radu Buze Moi, cel ce ne-a anunțat că nu-i plac chinezăriile și dictaturile. O glumă bună, aș zice eu. Astfel, concluzia celor 100 de zile de mandat impus, a fost despre nimic. Nicule, era bine dacă te adresai poporului ukri. Sau măcar moldovenilor Ma(f)iei. Că ei sunt națiunile tale. Și noi, chiar te înțelegeam. Și te lăsam în plata Domnului. Te ignoram cu totul. Dar tu nu și nu! Vrei cu orice preț să te băgăm în seamă. „100 de zile: anticamera iadului”. Cam asta e concluzia pe scurt. Ușile iadului s-au deschis pentru națiunea

multe feluri. Ceea ce se întâmplă cu națiunea română este crimă la adresa Duhului acestei nații. Și mai ales viitorului acestui neam. Tăcerea acestei națiuni întrece orice larmă a cuvintelor. De oricine ar fi scrise. Tăcerea este crima făcută de noi, nouă! Putem spune că neamul românesc se sinucide în fiecare zi câte puțin. Cu fiecare zi care trece, Duhul Românesc se stinge în bocetele strămoșilor ce ne privesc de Sus. Nici o teorie, nici o strategie, nici o analiză, oricât de bine făcută, și au fost scrise câteva, nu prevăd dezastrul final. Dezastru care sigur va veni peste noi toți, în cazul în care răspunsul la crima împotriva Neamului Românesc va fi tăcerea aceasta de moarte. Ce vă ține tăcuți? Nu mai e vremea să folosim cuvinte mari

interfață impusă de fiara uie, ca factori de decizie politică, economică, legislativă pentru dărâmarea totală a acestui stat numit România. Din păcate pentru ei, se pare că numărul suveraniștilor crește cu fiecare zi trăită în iadul servit de securitatea politică ce stăpânește dictatorial România. Cel puțin sper! România a devenit din 2020 o dictatură după definiție. Constituția e folosită de mai marii ticăloși din funcțiile publice în loc de hârtie igienică. Nu se mai ține cont de lege, de drepturi, de oameni. Neamul românesc are doar obligații. Imperative. De dat bani! Altor! De dat energie. Altor! De dat Apă. Altor! De dat hrană. Altor! Nimic pentru români. Totul pentru alții. Care alții? Celor ce au fost lăsați să penetreze serviciile de inteligență care se pre-

Poate că într-o zi tăcerea aceasta care îneacă Duhul Neamului va prinde glas. Nu ne rămâne decât să nădăjduim. Și pentru că președintele Nic Ușor, zis și Muc cel Mic nu v-a oferit discursul către națiune, am să încerc eu să o fac. Ca exercițiu de imaginație pentru voi. România este o casă părăsită, așezată pe un câmp pustiu. Are acoperișul spart, geamurile sparte, ușa deschisă larg și pereții crăpați și scorojiți. Curtea casei nu mai are gard. Pe ici pe colo, au mai rămas câțiva stâlpi în picioare. Susțineau gardul. Acum sunt doar voci. Sau cuvinte scrise. Poarta a fost spartă și aruncată. De aceea, în casa părăsită, fără gard, poartă și ușă, intră oricine dorește și urinează pe unde poate și dorește. De preferință străinii de acest

președintelui Poloniei, Karol Nawrocki! Vă vine să plângeți? Cred că da! E suficient! Restul e doar iad! Pentru că în locul domnului de mai sus, azi, ați fi putut să fiți mândri! Aveați cu cine! Și încă mai aveți! Tăcerea trebuie să prindă VOCE! Vocea unui Neam! VIU! Domnul să vă miluiască!”.

Coalizați din interes politico-economic...

George Petrovai

Este de pomină ce se întâmplă în România cârmuită și până la sânge secătuită de tandemul Dan-Bolojan! Nu numai că actualul președinte calcă zdravăn pe urmele predecessorului, cu vădita intenție (rentabilă pentru el, păguboasă pentru țară) de a-l depăși într-ale tăiatului frunzelor la câini, și asta exact atunci când se impune rezolvarea gravelor probleme cu care se confruntă românii (vezi nebăgarea lui în seamă pe plan extern și neinspiratele lui drumeții pe plan intern), respectiv prin celeritatea și seninătatea cu care continuă să-și încalce promisiunile făcute în campania electorală din primăvară, dar favoritul Ilie Bolojan, odată uns șeful Executivului și – cică – intens preocupat să aducă bani la buget pentru potențați, înarmarea noastră și susținerea în continuare a Ucrainei, l-a ajutat (!) pe straniuul chiriaș de la Cotroceni să se facă de râsul lumii cu solemnul său angajament scris că, dacă românii îl votează și ajunge primul (ne)om în statul eșuat, în ruptul capului nu va admite să crească Taxa pe Valoarea Adăugată (TVA). Atâta doar că tot el a trebuit să înghită gălușca, zâmbindu-le prostește milioanele de naivi păcăliți, după ce gașca bolojăniților, coalizați din interes politico-economic, i-au demonstrat cu cifre și statistici ticluite că, fără așa ceva (calea sigură de sărăcire a celor mulți), nu se poate în statul nostru opresiv și mafiot, stat aflat la cheremul marilor tâlhari interni și externi, cu toate că există o sumedenie de căi mult mai lesnicioase pentru aducerea de însemnate sume la buget, fără neconținutul atentat la buzunarul cetățeanului. Mai ales că hăurile din buget (deficitul de peste 9% și datoria externă de circa 200 miliarde euro), n-au apărut nici cu știrea cetățenilor de rând și nici spre folosul acestora, ci este rezultatul logic al tuturor guvernărilor post-decembriste (deseori necalificate, mereu necinstite), ceea ce înseamnă că enormul prejudiciu provocat avuției poporului de indivizi, dinastii, clici și partide, ar putea fi recuperat prin aplicarea cu fermitate a Legii privind declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor

publici și a unor persoane cu funcții de conducere (averea declarată la începutul mandatului și cea existentă la sfârșitul acestuia), lege care doar cu numele înlocuiește din 1996 eficiența și mult urâta Lege a ilicitului din anul 1968 (evident, urâtă de profitorii și ciocoi din perioada ceaușistă).

În articolul Bani pentru România din 11 iunie 2025, chiar eu am prezentat principalele trei căi „care ar contribui simțitor și de îndată la însănătoșirea finanțelor statului”: (1) Impozitul progresiv, care „s-a aplicat și continuă să se aplice în toate țările dez-

(avem peste 1,3 milioane de bugetari, un raport de 1 la peste 100 între veniturile minime și cele de lux, o droaie de sinecuriști și de habarniști în instituții, agenții, consilii, comisii și comitete etc.) și deși se camștiu sfidătoare avantaie financiar-materiale ale privilegiaților, în principal ale magistraților (venituri lunare de mii de euro, pensionarea la 45-50 de ani, sporuri necuvenite, locuințe de protocol după pensionare și pentru care plătesc chirii de 100-150 lei ș.a.m.d.), stare de lucruri înfățișată de mine în articolul Să tot fii magistrat în România din 25 iulie 2023 („Adică toți aceia care

cu politicienii decidenți, care „instigă la violențe prin minciunile spuse la adresa lor”.

Fiind compus din cei mai cu moț oameni ai legii (nu neapărat și ai dreptății!), Consiliul Suprem al Magistraturii nu putea în situația invocată să nu facă sesizare la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (pentru „fapte de pedofilie îndreptate împotriva membrilor de familie ai unor judecători”) și să nu facă următoarele precizări pentru tot românul prost de bun: (a) „(...) veniturile mari sunt ca o compensație pentru viața privată de libertăți și că pen-

vinovații de dezastru?!), dar haosul spre care este împins învățământul, îndeosebi cel preuniversitar, de către sinistrul ministru Daniel David, rezultă cu claritate atât din justele critici și avertismente ale specialiștilor, cât și din prelungitele proteste la nivel național ale dascălilor. Da, căci în aberanta goană după o posibilă economie de circa 400 de milioane lei (taman subvenția pentru partide), prin mărirea normei didactice la 20 de ore, tăieri de burse și disponibilizări masive, oficialilor li se pare absolut firesc să ajute firmele unor ortaci cu zeci de milioane

voltate”; (2) Reducerea cheltuielilor și echilibrarea acestora cu veniturile (prin disponibilizarea și/sau diminuarea drepturilor salariale mai puțin sau deloc cuvenite, economii la nivel politico-guvernamental și la cele comunitare inferioare – județ, municipiu, oraș, comună, regionalizarea și comasarea comunelor depopulate, desființarea funcției de viceprimar, recuperarea prejudiciilor); (3) Scutirea de întreaga datorie externă sau măcar de cea mai mare parte din ea, prin dovezile prezentate creditorilor de către experții români, cum că cele 200 de miliarde euro intră în categoria datoriilor odioase, potrivit sensului atribuit acestei sintagme de economistul rus Alexander Naum Sack („O datorie personală a puterii care a contractat-o, în consecință ea cade odată cu căderea acestei puteri”). Însă, deși cândva mulți români cu discernământ (astăzi numărul lor s-a redus simțitor) erau conștienți de necesitatea unei reforme și/sau a unui program de austeritate

taie și spânzură în țara asta oropsită, sunt plătiți regește pentru mulțimea erorilor comise și a prestațiilor de tot rahatul în situații clare ca lumina zilei, iar atunci când calcă zdravăn pe bec la întocmirea dosarului și pronunțarea sentinței, ei «nu pot fi cercetați, reținuți, arestați, percheziționați sau trimiși în judecată fără avizul ministrului Justiției» – vezi daunele/despăgubirile plătite nedreptățiților nu de ei, judecători și procurori, ci de statul român, după hotărârile CEDO”), iată că acești atotputernici ai statului paralel nu numai că au intrat în grevă pe o perioadă nedeterminată și nu numai că-și plâng de milă (ba că veniturile lor ar fi cu mult mai mici ca cele vehiculate în spațiul public, ba că muncesc pe rupe toți cei 4600 de judecători, ceea ce înseamnă 24 de juzi la 100.000 locuitori, pe când media europeană – la același număr de locuitori – era în 2019-2020 de 21,5, iar în Franța de doar 11,5... și cu pensii mai mici), dar mai nou chiar au trecut la contraatac – se răfuiesc

și salariile nu sunt atât de mari pe cât s-a susținut până acum”; (b) „(...) volumul mare de muncă este un alt factor care își pune amprenta pe întreaga activitate”; (c) „(...) în ceea ce privește venitul brut și cel net al unui judecător la început de carieră, analiza datelor comunicate de 27 de state indică faptul că România se situează pe locul 20, cu un venit similar celui din Lituania”; (d) „În ceea ce privește pensia de serviciu, reamintim că în România există astăzi peste 215.000 pensii de serviciu, din care doar în jur de 5000 sunt cele ale magistraților”, ocupând „un procent de maximum patru la sută din totalul pensiilor de serviciu”...

Tot ce se poate ca bolojăniții să fie bine intenționați în încercarea lor disperată de-a scoate bani chiar și din piatră seacă prin economii, disponibilizări, desființarea unor sinecuri etc. Însă, zic eu, nu numai că alta trebuia să fie ordinea pachetelor de măsuri (de ce s-a început cu cei mulți și nevoiași, nu cu încicoiții și

(vasăzică pentru alde ăștia sunt banii!) și – prin netaxarea marilor companii cu un procent – să piardă aproximativ un miliard și două sute milioane lei. Și iarăși spun că, indiferent de ordinea măsurilor de austeritate, categoriile noastre socio-profesionale s-ar fi condus în gândire și acțiune după neoașa „rețetă” a lui I.L. Caragiale: ori „Să fie reformă, dar pe noi să nu ne afecteze cu nimic”, ori și mai bine „Să fie orice, dar să nu se schimbe nimic în olatul nostru”...

„Bunul samaritean” de guvernare: o golăneală cu amprentă de generozitate pentru țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu e un teatru ieftin „de guvernare”, nici o budată politică... „posthrebencizată” (și... imbecilizată) a PSD -ului... Este un calcul cinic, făcut încă de la momentul facerii coaliției nefăcuților, cu proiecții precise de acțiune și intervenție, „pentru țară”, pentru „scoaterea” țării din haosul în care și ei au aruncat-o... Totul cu un scop electoral clar... Pentru că era suficient ca social-democrații, ca acțiune de înfrânare a exceselor despotice ale premierului bolovănos, ducând țara spre o prăpastie pe marginea căreia stau șacalii de prin aproape tot înconjurul țării (și din arvunisoarele de colonii și protectorate ieftine în Europa, pentru a compensa pierderile din Africa trezită și care se scutură de jugurile ce sunt astăzi puse pe noi), era, dară, de ajuns ca ei să nu fie de acord cu aceste pachete fiscale de poprire a țării... Dar ei au avansat o schemă cameleonică... În care, deși cu „elefantul” la vedere în magazinul cu porțelanuri ciobite ale pach-

dermei roșii, au încercat să nu lase totuși urme de de-conspirare publică... Posibil și imediat electorală... Iar calculul lor cinic, la fel de usturător precum măsurile anti-românești ale despotului de la guvernare, a vizat un șotron aritmetic, posibil dimpreună cu primul matematician al unei țări aproape corigente, în care PSD să stea „în umbră” la facerea marilor apocalipse înșiruite spre extincția finală a țării, prin fel și fel de abțineri, „plecări” de la masa de negocieri (dintr-o guvernare?!) și penibile

pe marginea prăpastiei pauperizării oamenilor, PSD-ul să apară drept izbăvitorul națiunii, prin feluriti „colaci de salvare” (scutirea de CASS a mamelor, a veteranilor de război etc.), prin presupusa „reparare” a unor abuzuri ale guvernului bolovănos care rade tot... Or, tocmai aici este marea ipocrizie: repararea unor derapaje ce nu ar fi trebuit să existe în numele unei coaliții în care PSD nu este (nu încă!) animalul mort din cimitirul elefanților...De aceea, avansarea acum de către

etern, dimpreună cu toți ceilalți... Astfel, în modul cel mai josnic, ba, chiar la limita trădării însăși guvernării, PSD încearcă să capitalizeze pe marginea fiecărui pachet fiscal al Executivului, prin etape de „reparare” martirică a greutăților istovitoare puse în spatele țării.

În fapt, o golăneală sinistră, cu amprentă de generozitate („de stânga”, evident!) pentru țară, în care, în vreme ce hienele mătrășesc tot ce mai este românesc, PSD își asigură supraviețuirea electorală prin acțiunile sale de presu-

tem guvernanți, într-un mod bolovănos-bolnăvicios de scăfârlia cu mustața sărită pe post de sprânceană („două-ntruna”!), deși aceasta poate fi acuzată de orice, totuși nu o putem suspecta și de o crasă goliciune de analfabetism politic! Și n-ar fi de mirare ca răspunsul celorlalți pioni de guvernare (actori pentru mândria lor, pioni la cheremul Europei, și nu numai) față de acțiunile PSD -ului, culegând lauri pe spinarea unei mărtoage târâtă dimpreună cu noi spre groapa istoriei, să fie pe măsură... Pentru că, după ce va fi împachetat țara într-un nod gordian al reformelor fără cap de fir de ieșire, actualul guvern și-ar putea da lesne demisia... Lăsând tocmai PSD -ul cel dornic de laurii de pe caii morți (ai guvernării) să preia, din mers, frâiele dricului... Pentru că, priviți omul! Omul, nu sprânceana! Este suficient să deslușiți că scopul lui e clar acela de a pune țara pe fărâș. Atât. Iar după va fi „măturat” totul, va pleca fără să se uite înapoi...

manifestări de presupusă ostilitate „de stânga” față de guvernarea de dreapta în care s-au lăsat „captivi” pentru, desigur, binele țării... Și unde, nu pentru că nu ar putea, ci pentru că nu vor, nu fac nimic... Un calcul în care, după împingerea țării

social-democrați a unor legi „de reparare” a unor abuzuri din tainurile lor cu guvernarea, în care sunt parte (sic!), reprezintă doar o sinistră mascaradă pentru acoperirea, calculată, a gropilor electorale în care ar trebui să cadă, într-un infern

pus „bun samaritean” de guvernare... Doar că acestor lăuze viermănoase de pe marginea prăpastiei spre care este împinsă țara le lipsește tocmai instinctul de intuiție de conservare politică. Tot cu avânt electoral... Pentru că, deși sun-

Filozofia unor altfel de timpuri...

Petru
Jipa

Ură, minciună și război sunt trei fețe ale aceleiași monede când civilizația își pierde sufletul. Ele nu apar izolat, ci ca un lanț de consecințe: ura naște minciuna, minciuna justifică războiul, iar războiul hrănește din nou ura. Este un cerc vicios, veșnic reînnoit de cei care aleg puterea în loc de adevăr. Ura nu pornește întotdeauna din răutate deschisă. Uneori începe cu indiferență, cu lipsa empatiei, cu refuzul de a vedea umanul în celălalt. Când un popor este redus la stereotip, când dușmanul este pictat ca fiară, atunci ura devine acceptabilă. Și odată legitimată, ea deschide porțile minciunii. Minciuna nu este doar negarea adevărului, ci construcția unui fals real – un discurs în care agresorul devine victimă, iar apărarea devine agresiune. În acest spațiu distorsionat, războiul nu mai e crimă, ci „misiune”. Nu mai e violență, ci „intervenție umanitară”. Limbajul este corupt, ca și conștiința. Statul, mass-

media, propaganda – toate devin mașinării ale minciunii organizate. Oamenii obișnuiți sunt programați să creadă că bombardamentele sunt „precise”, că civili morți sunt „daune colaterale”, că rezistența e „terorism”. Dar războiul nu rezolvă niciodată problema urii. El doar o amplifică. Ruinele, doliile, traumele – toate plantează semintele urii viitoare. Copiii crescuți în ruine vor învăța să urască în numele părinților morți. Minciuna rămâne, pentru că adevărul este prea dur de recunoscut: că am greșit, că am distrus, că am fost cruzi. Singura cale de ieșire din acest ciclu este curajul adevărului. Adevărul dur, incomod, dar eliberator. Adevărul că războiul nu este glorie, ci tragedie. Că dușmanul are față, are familie, are speranțe. Că pacea nu se impune cu armele, ci se construiește cu empatie, cu justiție, cu recunoașterea greșelilor.

Până nu înțelegem că ura, minciuna și războiul sunt simptome ale aceleiași boli – lipsa de umanitate – vom continua să repetăm istoria. Iar istoria, în acest caz, nu este doar ciclică –

este tragică. Citeam într-o carte a lui A. B. Abrams: „Fabricarea de atrocități — relatarea unei atrocități comise de un adversar fără știrea că aceasta a avut loc vreodată — are o istorie seculară în centrul propagandei și politicii de putere din lumea occidentală, cu influențe profunde asupra culturii sale politice. Portretizarea unui adversar, comițând crime deosebit de grave, în special atunci când cineva intenționează să inițieze o acțiune militară sau alte măsuri ostile împotriva aceluiași adversar, a oferit în mod constant un mijloc eficient de a mișca opinia publică și internațională și de a justifica propriile acțiuni. Aplicată eficient, fabricarea de atrocități poate transforma în ochii publicului un război de agresiune neprovocat într-un război de eliberare a celor asupriți sau poate transforma o blocadă menită să înfometeze civilii inamici într-un efort uman de a pune presiune pe un guvern abuziv. Afirmările privind atrocitățile pot servi, de asemenea, la destruc-turarea criticilor la adresa acțiunilor cuiva împotriva

unui adversar, portretizând o astfel de opoziție ca fiind de partea nedreptății și facilitând crime grave. O evaluare a modului și a scopurilor în care a fost utilizată fabricarea de atrocități oferă un context vital pentru înțelegerea politicii internaționale atât din punct de vedere istoric, cât și din punct de vedere al contextului.” Am citit un articol în publicația „Anonimus” scris de George Panait un fragment tot dintr-o carte a scriitorului A. B. Abrams. Cartea se numește „Latura întunecată a ocupației Japoniei de către SUA și aliații săi”. Citind mă gândeam la ce înseamnă războiul, orice război este o durere, o falie de istorie ajunsă la primitivism. Citez din publicația „Anonimus”: 2 septembrie 1945 –Japonia semnează capitularea și se încheie Al Doilea Război Mondial.

Dintr-o carte ce se poate procura online pe Amazon, de autor american (de A.B. Abrams, publicată în 2019 de Peter Lang Ltd, International Academic Publishers), (Fragment tradus din engleză din paginile 66-69): „A existat o

latură mult mai întunecată a ocupației de către SUA și aliații săi a Japoniei, una care este puțin menționată în marea majoritate a istoriilor, americane sau de altă natură. Când Japonia s-a predat, în august 1945, erau de așteptat violuri în masă din partea forțelor de ocupație (în ciuda organizării unor servicii de femei de confort, care recrutau sau traficau femei disperate, pentru bordeluri). Astfel de crime au devenit comune și multe dintre ele au fost extrem de brutale și s-au soldat cu decesul victimelor. Profesorul de științe politice Eiji Takemae a scris despre comportamentul soldaților americani care ocupau Japonia: „Trupele USA s-au comportat ca niște cuceritori, mai ales în primele săptămâni și luni de ocupație”. Dar să fie pace! În carte sunt descriși cuceritorii americani, dar orice cuceritor ajunge la primitivism. Tot ce mă înspăimântă este că mulți gândesc războiul, puțini vor pace.